

PIEMINI UN NEAIZMIRSTI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 9:8–17; 5Moz 4:32–39; Atkl 14:12; 5Moz 4:9, 23; 5Moz 6:7; 5Moz 8:7–18; Ef 2:8–13.

ATMIŅAS PANTS:

“Piemini un neaizmirsti, ka tu To Kungu, savu Dievu, esi tuksnesī ļoti sadusmojis; sākot ar dienu, kad tu iznāci no Ēģiptes zemes, līdz kamēr jūs nonācāt šinī vietā, jūs, būdami nepaklausīgi, esat bijuši pret To Kungu.” (5Moz 9:7)

Viscaur Bībelē ir sastopami divi vārdi: piemini un neaizmirsti. Abi attiecas uz kaut ko cilvēcīgu, kaut ko, kas notiek mūsu prātos. Abi ir darbības vārdi, un tie ir saistīti: pieminēt nozīmē neaizmirst, un aizmirst nozīmē nepieminēt.

Dievs bieži stāsta Saviem ļaudīm, lai tie piemin visu, ko Viņš ir to labā darījis; lai tie piemin Dieva žēlastību viņu labā un Viņa labestību pret tiem. Tik lielu daļu Vecās Derības veido praviešu vārdi ebreju tautai, lai tā neaizmirst, ko Kungs viņu labā ir darījis. Bet – vissvarīgākais – viņi nedrīkstēja aizmirst, kāds ir viņu aicinājums Dievā un kādiem cilvēkiem viņiem jābūt, atsaucoties šim aicinājumam. “Es tad pieminu Tā Kunga darbus, es tad tiešām dziļi savā sirdī pieminu Tavus brīnuma darbus kopš senseniem laikiem.” (Ps 77:11)

Vai mūsdienās ir kāda atšķirība – gan kopienas, gan vēl vairāk personīgā līmenī? Cik viegli ir aizmirst, ko Dievs mūsu labā ir darījis!

Šajā nedēļā, kā tas ir izteikts 5Moz grāmatā, mēs aplūkosim šo svarīgo principu – pieminēt un neaizmirst Dieva darbus savā dzīvē.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 4. decembrī.

Piemini varavīksni

Pirmo reizi vārds “pieminēt” Bībelē parādās 1Moz 9. nodaļā, kad pēc pasaulplašajiem plūdiem Kungs pastāstīja Noa, ka Viņš liks debesīs varavīksni kā zīmi Viņa derībai nekad vairs neiznīcināt visu zemi plūdus.

Izlasi 1Moz 9:8–17. Kā šeit ir izmantots vārds “piemini”, un ko mēs varam mācīties no tā izmantošanas par to, kā mums vajadzētu pieminēt, ko Dievs mūsu labā ir darījis? _

Protams, Dievam nav vajadzīga varavīksne, lai pieminētu Savu apsolījumu un Savu derību. Viņš vienkārši runāja valodā, ko cilvēki spēja saprast. Mums kā cilvēkiem varavīksne ir domāta, lai mēs pieminētu Dieva apsolījumu un derību neiznīcināt pasauli vēlreiz plūdus. Citiem vārdiem, varavīksnei vajadzēja palīdzēt cilvēkiem pieminēt šo īpašo derību, ko Dievs bija iecēlis; katru reizi, kad parādās varavīksne, Dieva ļaudīm ir jāpiemin ne tikai Dieva tiesa pār pasauli tās grēku dēļ, bet arī Viņa mīlestība pret pasauli un Viņa apsolījums to vairs neiznīcināt plūdus.

Mēs šeit redzam, cik svarīga ir doma par pieminēšanu: pieminēt Dieva apsolījumus, pieminēt Dieva brīdinājumus, pieminēt Dieva darbus pasaulē.

Varavīksne debesīs kļūst vēl svarīgāka mūsdienās, kad, balstoties uz dabas likumu nepārtrauktību, daudzi zinātnieki atmet domu, ka kaut kad ir bijuši pasaulplaši plūdi. Cik pārsteidzoši, Elena Vaita rakstīja, ka pirms plūdiem daudziem cilvēkiem bija tā pati doma par dabas likumu nepārtrauktību, kas izslēdz iespēju notikt pasaulplašiem plūdiem. Viņa rakstīja, gudri cilvēki esot apgalvojuši, ka dabas “likumi ir tik stipri nostiprināti, ka Dievs pats tos nevar mainīt” (“Sentēvi un pravieši”, 97. lpp.). Pirms plūdiem cilvēki, balstoties uz dabas likumiem, apgalvoja, ka tie nevar notikt. Pēc plūdiem, balstoties uz dabas likumiem, cilvēki apgalvo, ka tie nekad nav notikuši.

Tomēr Dievs Savā Vārdā mums ir pastāstījis par plūdiem un iedevis pasaulei zīmi ne tikai par pašiem plūdiem, bet arī par Viņa apsolījumu, ka tie vairs nenāks. Tādējādi, ja mēs atceramies, ko nozīmē varavīksne, mums var būt garantija, kas uzrakstīta debesīs šajās skaistajās krāsās, ka Dieva Vārds ir drošs. Un, ja mēs varam uzticēties Viņa Vārdam šajā apsolījumā, kāpēc neuzticēties Viņa Vārdam visā, ko Viņš mums saka?

Nākamajā reizē, kad redzēsi varavīksni, padomā par Dieva apsolījumiem. Kā mēs varam iemācīties uzticēties visiem šiem apsolījumiem? _____

Par aizgājušām dienām

5Moz 4. nodaļā mēs lasījām brīnišķīgas pamācības, ko Kungs deva Savai tautai caur Mozu attiecībā uz viņu kā Dieva izraudzītās tautas lielo priekštiesību. Dievs bija viņus atpircis no Ēģiptes “ar pārbaudījumiem, zīmēm un brīnumiem, ar karu, ar spēcīgu roku un augsti paceltu elkoni, un ar baiļu pilnām lietām, kā visu to Tas Kungs, jūsu Dievs, jums ir darījis jūsu acu priekšā Ēģiptē” (5Moz 4:34). Citiem vārdiem, Dievs ne tikai izdarīja kaut ko lielisku tavā labā, Viņš izdarīja to tādā veidā, kas palīdzēs tev labāk atcerēties un nekad neaizmirst, ko Viņš tavā labā ir darījis.

Izlasi 5Moz 4:32–39. Ko Kungs teica, lai viņi atceras, un kāpēc bija tik svarīgi atcerēties tieši to? _____

Mozus norāda uz cilvēkiem visas vēstures garumā, pat kopš radīšanas, un uzdod retorisku jautājumu, vai visā vēsturē jebkad kaut kas tāds viņu labā ir darīts. Patiesībā Mozus viņiem saka, lai jautā, tas ir, lai pēta paši sevis dēļ un redz, vai kaut kas tāds, ko viņi ir piedzīvojuši, kaut kad iepriekš vispār ir noticis. Uzdodot viņiem dažus jautājumus, Mozus mēģināja panākt, lai viņi saprot, ko Kungs viņu labā ir darījis un cik tādēļ pateicīgiem tiem vajadzētu būt Viņa vareno darbu dēļ.

Centrālais no šiem notikumiem bija atbrīvošana no Ēģiptes, pēc tam varbūt kaut kādā ziņā pat vēl pārsteidzošāka bija Viņa runāšana ar tiem pie Sinaja, kas ļāva viņiem dzirdēt “Viņa vārdus no uguns”.

Izlasi 5Moz 4:40. Kādu secinājumu Mozus gribēja, lai cilvēki gūst no šiem vārdiem par to, ko Dievs ir darījis viņu labā? _____

Kungs nedarīja to visu bez nolūka. Viņš bija izglābis Savu tautu, turoties pie mērķa, kas bija izteikts ar viņiem slēgtajā derībā. Viņi tika atbrīvoti no Ēģiptes un gatavojās ieiet Apsolītajā zemē. Dievs darīja Savu daļu; nu viņiem bija jāpiepilda savējā – tas ir, vienkārši bija jāpaklusa.

Kā šis modelis aino glābšanas plānu, kā tas ir izteikts Jaunajā Derībā? Ko Jēzus darīja mūsu labā, un kā mums vajadzētu atsaukties tam, ko Viņš ir darījis mūsu labā?

(Sk. Atkl 14:12.) _____

Ņemiet vērā, lai jūs neaizmirstu

Izlasi 5Moz 4:9, 23. Ko Kungs viņiem šeit liek darīt, un kāpēc šis norādījums tautai ir tik svarīgs? _____

Abu šo pantu sākumā dominē divi darbības vārdi: “ņemt vērā” un “neaizmirst”. Tas, ko Kungs viņiem saka, ir: ņemiet vērā, lai jūs neaizmirstu. Tas ir, neaizmirstiet, ko Kungs jūsu labā ir darījis, ne arī derību, ko Viņš ar jums ir slēdzis.

Darbības vārds “ņemt vērā”, “smr” (kas citādā formā izmantots 5Moz 4:9, tulkots kā “sargāt”) atrodams visā Vecajā Derībā, un tas nozīmē “turēt”, “sargāt”, “saglabāt”. Interesanti, ka pirmo reizi tas parādās Rakstos pat pirms grēkā krišanas, kad Kungs lika Ādamam “sargāt” dārzu, ko Dievs tam bija devis (1Moz 2:15).

Taču nu Kungs saka tautai, katram individuāli (darbības vārds ir vienskaitlī), ka viņiem jāsaņem sevī, lai neaizmirstu. Tas nav tik daudz “aizmirst” tādā ziņā, ka tiek zaudēta atmiņa (lai gan ar laiku un nākamajās paaudzēs tas var notikt), bet drīzāk nebūt nevērīgiem pret saviem derības pienākumiem. Tas ir, viņiem bija jāapzinās, kas viņi ir un ko tas nozīmē – kā viņiem būtu jādzīvo Dieva priekšā, citu ebreju priekšā, svešinieku priekšā un apkārtējo tautu vidū.

Izlasi vēlreiz 5Moz 4:9 (sk. arī 5Moz 6:7 un 5Moz 11:19), bet pievērs uzmanību pēdējai daļai par mācīšanu bērniem un mazbērniem. Kādā ziņā tas varētu palīdzēt viņiem neaizmirst? _____

Nav sagādīšanās, ka uzreiz pēc tam, kad Mozus ir pateicis, lai viņi neaizmirst, lai neļauj “izzust no sirds”, viņš saka, lai viņi māca to nākamajām un aiznākamajām paaudzēm. Ne tikai viņu bērniem tas bija jādzird, bet varbūt, stāstot un pārstāstot, ko Dievs viņu labā bija darījis, cilvēki paši neaizmirsīs šos piedzīvojumus. Vai var būt vēl labāks veids, kā saglabāt zināšanas par to, ko Kungs darījis Savas izraudzītās tautas labā?

Kā tas, ka tu citiem stāsti savus piedzīvojumus ar Kungu, dod labumu ne tikai citiem, bet arī tev pašam? Kā Dieva vadības atstāstīšana ir palīdzējusi tev neaizmirst Viņa vadību? _____

Ēduši un paēduši

Kādreizējais draudzes vadītājs, kas 34 gadus bija strādājis Septītās dienas adventistu Ģenerālkonferencē, reiz pastāstīja, kā pirms daudziem gadiem viņš ar sievu lidostā pazaudēja daļu bagāžas. “Tieši tur,” viņš teica, “pie bagāžas konveijera lentes, visiem redzot, mēs nometāmies ceļos un lūdzām Dievu, lai Viņš atgriež mūsu pazaudēto bagāžu.” Tad viņš pastāstīja, ka pēc daudziem gadiem notika tas pats: viņi ieradās lidostā, bet daļa bagāžas nebija. Kas notika tālāk? “Neuztraucies,” vīrs teica sievai, “apdrošināšana segs zaudējumus.”

Paturot prātā šo stāstu, izlasi 5Moz 8:7–18. Kādu brīdinājumu Kungs šeit dod Savai tautai, un kādai nozīmei tam vajadzētu būt arī mūsdienās? _____

Lūk, ko uzticība Kungam viņiem atnesa. Viņi iemantos ne tikai brīnišķīgu un bagātu zemi, “kur tev maizes būs gana, kur tev nekā netrūks” (5Moz 8:9), bet viņi būs ārkārtīgi svētīti tajā zemē: ar ganāmpulkiem, zeltu un sudrabu, un skaistām mājām. Tas ir, viņiem tiks doti visi materiālie labumi, ko piedāvā šīs zemes dzīve.

Bet kas notiks pēc tam? Viņi piedzīvos briesmas, kas vienmēr pavada bagātību un fizisku labklājību, tas ir – briesmas aizmirst, ka tikai Kungs ir tas, “kas dod tev spēku iemantot bagātību” (5Moz 8:18).

Kad viņiem būs visi materiālie labumi, varbūt ne uzreiz, bet, gadiem ejot, viņi aizmirsīs pagātni, aizmirsīs, kā Kungs vadīja viņus cauri “lielajam un briesmīgajam tuksnesim” (1Moz 1:19), un domās, ka viņu pašu gudrība un talanti bija tie, kas deva viņiem veiksmi.

Tieši no tā Kungs viņus brīdināja (un diemžēl, īpaši lasot vēlākos praviešus, mēs uzzinām, ka tieši tas ar viņiem arī notika).

Tādējādi labklājības vidū Mozus viņiem saka, lai atceras, ka Kungs bija tas, kas to visu viņu labā darīja, un lai viņus nepieviļ materiālās svētības, ko Dievs tiem bija devis. Pēc daudziem gadsimtiem Jēzus pats līdzībā par sējēju brīdināja no “bagātības viltības” (Mk 4:19).

Lai arī cik daudz naudas un materiālo īpašumu mums šeit ir, mēs visi esam miesa un asinis, kas gaidām savu bedri. Ko tam vajadzētu stāstīt mums par briesmām, kas nāk līdz ar bagātību, liekot mums aizmirst savu vajadzību pēc Vienīgā, kas var atbrīvot mūs no zemē izraktas bedres? _____

Atceries, ka tu biji vergs

Izlasi 5Moz 5:15, 5Moz 6:12, 5Moz 15:15, 5Moz 16:3, 12 un 5Moz 24:18, 22. Ko tieši Kungs negribēja, lai viņi aizmirst, un kāpēc? _____

Kā mēs redzējam, visā vecajā Derībā Kungs pastāvīgi lika ļaudīm atcerēties izešanu, viņu brīnumpilno atbrīvošanu no Ēģiptes, kas bija Dieva darbs. Līdz šai dienai, tūkstoš gadus vēlāk, tradīcijas ievērojošie jūdi svinēja Pashā svētkus, piemiņu tam, ko Kungs viņu labā bija darījis. “Un notiks, kad jūs nāksit tanī zemē, ko Tas Kungs jums dos, kā Viņš ir solījis, tad turiet šo kalpošanu. Un notiks, kad jūsu bērni jums prasīs: kas jums tā par kalpošanu, – tad atbildiet: tas ir Pashā upuris Tam Kungam, kas Israēla bērnu namiem aizgāja garām Ēģiptē, kad Viņš sita ēģiptiešus, bet saudzēja mūsu namus.’ Tad tauta noliecās Dieva priekšā un pielūdza.” (2Moz 12:25–27)

Draudzei mūsdienās Pashā svētki ir atbrīvošanas simbols, kas mums ir piedāvāts Kristū: “Arī mūsu Pashā jērs ir par mums upurēts – Kristus.” (1kor 5:7)

Izlasi Ef 2:8–13. Kas šiem pagānu ticīgajiem bija jāatceras? Kādas paralēles varam atrast tam, kas bija jāatceras ebrejiem 5. Mozus grāmatā? _____

Pāvils gribēja, lai šie cilvēki atceras, ko Dievs Kristū viņu labā bija izdarījis, no kā bija viņus izglābis un kas viņiem tagad bija, pateicoties Dieva žēlastībai. Tāpat kā Israēla bērniem arī viņiem nebija nekā, ar ko ieteikt sevi Dievam. Tikai Dieva žēlastība, kas viņiem bija dota, kaut arī viņi bija “svešinieki apsolījuma derībai”, padarīja viņus par tiem, kas viņi bija Jēzū Kristū.

Vai nu jūdiem tuksnesī, kristiešiem Efesā vai mums kā septītās dienas adventistiem jebkurā vietā pasaulē, cik svarīgi ir vienmēr atcerēties un neaizmirst, ko Dievs Kristū ir izdarījis mūsu labā! Tāpēc nav brīnums, ka mums ir šie vārdi: “Būtu labi, ja mēs katru dienu stundu pavadītu, pārdomājot Kristus dzīvi. Mums vajadzētu to pārdomāt soli pa solim un ļaut iztēlei satvert katru ainu, īpaši Viņa dzīves noslēgumā. Šādā veidā kavējoties pie Viņa lielā upura mūsu labā, mūsu paļāvība uz Viņu būs nemainīgāka, mūsu mīlestība tiks atspirdzināta un mēs būsīm dziļāk pildīti ar Viņa garu.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 83. lpp.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Ak, cik liela ir Dieva pretimnākšana un mīlestība pret maldīgajiem radījumiem, ka Viņš par savu derības zīmi ar cilvēkiem licis padebešos krāšņo varavīksni! Kungs paskaidro, ka Viņš, varavīksni uzlūkojot, pieminēs savu derību. Tas nenozīmē, ka Viņš to kādreiz varētu aizmirst, bet Dievs runā mūsu dēļ, lai mēs varētu labāk saprast. Dievs paredzēja, ka tad, kad vēlākās paaudzes jautās par krāšņās varavīksnes, kas apņēms debesis, nozīmi, vecāki bērniem varētu atbildēt, atkārtojot stāstu par grēku plūdiem un sakot, ka Visvarenais licis varavīksni padebešos par zīmi, ka ūdens nekad vairs zemi nepārplūdinās. Tā no paaudzes uz paaudzi cilvēkiem stāstīs par Dieva mīlestību un stiprinās viņu uzticēšanos Radītājam.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši”, 106., 107. lpp.)

Kopš kristietības dibināšanas nekad neviena baznīca nav baudījusi tādu labklājību un ērtības, kādas baznīca bauda dažās valstīs mūsdienās. Jautājums ir: par kādu cenu? Tāda pārpilnība noteikti ietekmē mūsu garīgumu – un ne uz labu. Kā gan lai tas notiktu uz labu? Kopš kuriem laikiem bagātība un materiāla labklājība būtu veicinājusi kristiešu pazemību un pašuzpurēšanās tikumus? Lielākajā daļā gadījumu notiek pretējais: jo vairāk cilvēkam pieder, jo pašpietiekamāks viņš kļūst, un jo mazāk cilvēks tiecas būt atkarīgs no Dieva. Bagātība un labklājība, lai arī cik tas būtu jauki, nes līdzīgi daudzus bīstamus slazdus.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārrunājiet jautājumu, kā bagātība (kas var būt ļoti relatīva, tas ir, kāds, kas savā zemē netiek uzskatīts par bagātu, kādā citā valstī var tikt uzskatīts par ļoti bagātu) ietekmē mūsu garīgumu. Kā tie, kam “ir nauda”, var pasargāt sevi no garīgām briesmām, ko var radīt bagātība?

2. Grupā pārrunājiet Kristus dzīves noslēdzošās dienas un to, ko tās stāsta mums par Dieva mīlestību pret mums un kāpēc mēs nedrīkstam aizmirst šīs mīlestības realitāti. Kas vēl var atklāt Dieva labestību, un kāpēc mums vienmēr vajadzētu paturēt šo realitāti prātā?

3. Daži zinātnieki saka, ka pasaulplašu plūdu nav bijis, kaut arī Bībelē teikts, ka bija. Daži saka, ka nav arī notikusi radīšana sešās dienās, kaut arī Bībelē teikts, ka tā notika (un septītās dienas sabats ir piemiņa tam). Ko tam vajadzētu atklāt mums par to, cik spēcīgu un negatīvu ietekmi valdošā kultūra var atstāt uz mūsu ticību?